

ZDENĚK SVĚRÁK PAN BUŘTÍK a PAN ŠPEJLIČKA

ILUSTROVAL JIŘÍ VOTRUBA

Albatros

Albatros

Zdeněk Svěrák
Pan Buřtík a pan Špejlička

Zdeněk Svěrák
PAN BUŘTÍK a
PAN ŠPEJLIČKA

ILUSTROVAL JIŘÍ VOTRUBA

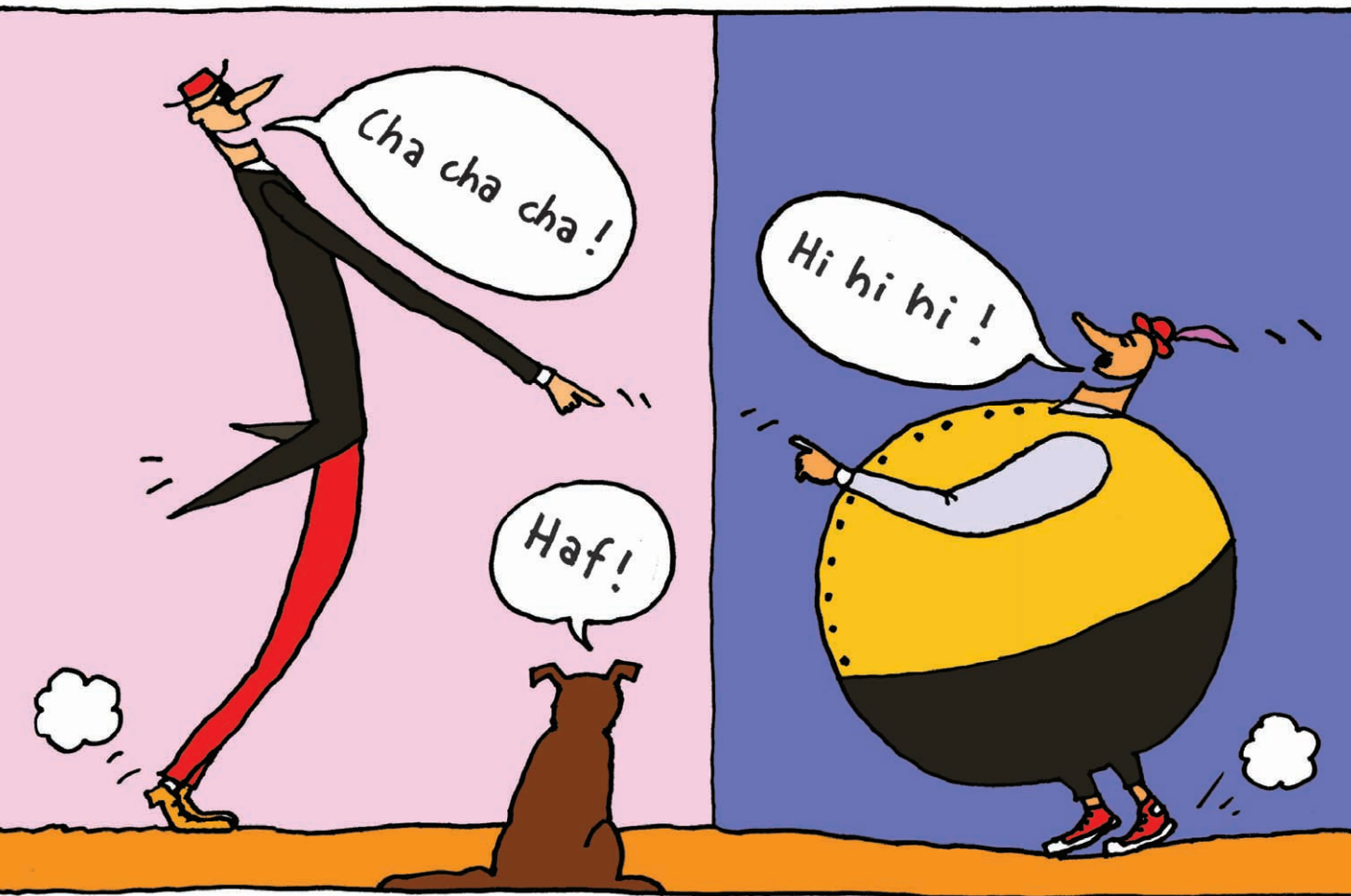
albatros

© Zdeněk Svěrák, 1971, 1972, renewed 2010, c/o AURA – PONT, Praha
Illustrations © Jiří Votruba, 2010

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02681-7

JAK SE TI DVA SEZNÁMILI

Když se pan Buřtík a pan Špejlička poprvé setkali, dali se do smíchu.

„Nic ve zlém, pane,“ řekl pan Špejlička, „ale čemu se tak zvesela smějete?“

„Já se směju nám dvěma,“ odpověděl pan Buřtík.

„Já se také směju nám dvěma!“ zvolal pan Špejlička.

„My vypadáme, co? Jeden jako sud a druhý jako tyčka.“

Poněvadž se jim nechtělo do loučení, když se sotva seznámili, zašli spolu do restaurace Rozmarýnka. Pan Buřtík řekl číšníkovi: „Začněte nosit tlačenkou s chlebem.“

Pan Špejlička si poručil šálek lipového čaje a jednu sušenku.

„Něco mi říká,“ naklonil se k panu Buřtíkovi, „že my dva bychom se měli stát kamarády.“

„Já si to myslím také,“ řekl pan Buřtík a odstrčil dvanáctý talíř s několika slupičkami od tlačanky.

Rozhodli se, že si na to nové přátelství připijí. Pan Špejlička lipovým čajem a jeho kamarád zamilovanou limonádou značky Bublinka. Potom dostal pan Špejlička skvělý nápad.

„Právě tady čtu v novinách,“ povídá, „že ve městě Žatci zastavil slavný cirkus Evropa. Co kdybychom zkusili štěstí jako směšná dvojice neboli komické duo?“

„Myslíte, že bychom to svedli?“ váhal pan Buřtík.

Ale to už pan Špejlička platil útratu, a divoce mávaje svýma tenkýma ručičkama, prohlašoval:

„My dva? Cha! My se jen postavíme vedle sebe a nikdo se smíchy neudrží!“

A skutečně – koho cestou k nádraží potkali, ten se na ně usmíval. Pouze jeden člověk se neusmíval. Na zádech nesl pytel a v něm se něco hýbalo.

„Co máte v tom pytli?“ uhodil na něj pan Buřtík přímo.

„Štěňata. Narodilo se jich moc a nikdo je nechce. Jdu je utopit,“ řekl člověk.

„Lžete!“ rozlítil se pan Špejlička. „Že je nikdo nechce? My například je chceme. Vidíte, pane Buřtíku?“

A měli tři psíky. Sotva ušli pár kroků, div nezakopli o vrabce.

„Řekl bych, že je nemocný,“ hádal pan Buřtík.

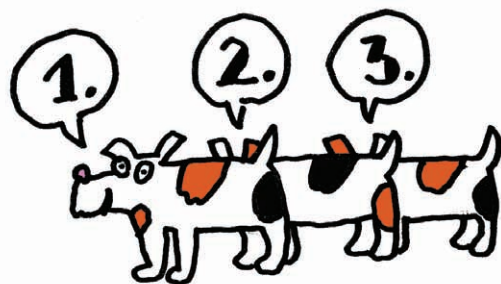
Pan Špejlička vzal vrabce na dlaň.

„Nemocný není, ale neumí ještě létat.

Je to batole.“

A měli v pytlíku tři štěňata a vrabce.

Na nádraží se však naši kamarádi dostali do úzkých. Pan Buřtík nemohl nastoupit do vagonu, protože byl tak silný, že se neprotáhl dveřmi.

„Jedte sám,“ řekl panu Špejličkovi, „přijedu za vámi nákladním vlakem.“

Ale nádražní úředník vystrčil hlavu z okénka jako kukačka z hodin a pravil:

„Jiným vlakem než osobním vás přepravovat nelze, jelikož jste bohužel osoba.“

Naštěstí šel právě kolem strojuvůdce Příhoda.

„Cestujte jako spoluzavazadlo,“ pošeptal panu Buřtíkovi.

„Budete hladce naložen do služebního vozu, který má dveře jako stodola.“

„Rychle k bednáři!“ vykročil pan Špejlička.

